

15. 4. 2013

Kostel sv. Vavřince, 19.30 hodin

SBÍHÁNÍ A SBLIŽOVÁNÍ

Koncert k 10. výročí založení Konvergence

JAN RYBÁŘ	<i>Impromptu č.1</i> / pro klavír
TOMÁŠ PÁLKA	<i>Simple Silence</i> / pro klarinet, violu a klavír
MICHAELA PLACHKÁ	<i>Talking Wind</i> / pro kytaru
ONDŘEJ ŠTOCHL	<i>Šestero pohádek pro Markétku (I-III)</i> / pro klarinet, violu a kytaru
TOMÁŠ PÁLKA	<i>Silent Light</i> / pro klavír (česká premiéra)
JAN RYBÁŘ	<i>Fragmenty nalezených svitků</i> pro klarinet, housle, klavír a kontrabas
ONDŘEJ ŠTOCHL	<i>Notturmo fragile</i> / pro housle, violu, kytaru a klavír
MICHAELA PLACHKÁ	<i>Hory, louky, krávy</i> / pro klarinet, violu, kytaru a klavír (česká premiéra)

Koncert je bez přestávky

Koncert k 10. výročí existence Konvergence je pomyslnou tečkou za obdobím náročné práce, která je neodmyslitelně spjatá s fungováním sdružení. Kromě komponování nových skladeb pro ansámbl, který jsme společně budovali, náročné organizační práce, tvorby dramaturgií a vypisování grantů k tomu patřilo i neustálé třibení jak vlastních uměleckých snah, tak i komunikačních a lidských rozměrů mezi námi, jednotlivými členy Konvergence. Původní ideou tohoto koncertu byla týmová spolupráce na společném projektu. Nakonec jsme se ale rozhodli uspořádat koncert tak, jak je to našemu světu nejbližší – v dramaturgicky vyváženém celku, tentokrát však pouze ze skladeb členů sdružení.

Tomáš Pálka, předseda sdružení Konvergence

Účinkuje Ansámbl KONVERGENCE:
Ondřej Štochl – umělecký vedoucí, viola
Matěj Vlk, Irena Štochlová – housle
Ondřej Melecký – kontrabas
Jiří Mráz – klarinet
Eva HutYROVÁ, Jan Rybář – klavír
Jan Tuláček – kytara

JAN RYBÁŘ (1981)

Impromptu č.1 (2010)

Impromptu č.1 pro klavír je první a dosud jedinou dokončenou částí plánovaného vícevětého klavírního cyklu. Název Impromptu vychází z přístupu, který jsem ke kompozici zvolil. Nejedná se o předem připravenou a promyšlenou formu, ale spíše o sled zprvu improvizovaných klavírních myšlenek, jejichž pospojování je řešeno zcela intuitivně.

Fragmenty nalezených svitků (2008)

Při poslechu skladby Fragmenty nalezených svitků necht' plně pracuje posluchačova fantazie. Název je, myslím, natolik výmluvný, že snad nepotřebuje vysvětlující komentáře, které by mohly zbytečně ovlivňovat posluchačovu představivost.

TOMÁŠ PÁLKA (1978)

Simple Silence (2011)

Skladba patří k prvním kompozicím, které jsou zaměřené svým obsahem na tematiku ticha. Současně a je reakcí na tvorbu O. Messiaena a na silné zážitky spojené s návštěvou koncentračního tábora v Görlitz, kde byl Messiaen vězněn za druhé světové války. Právě zde byl rovněž premiérován jeho *Kvartet na konec časů (Quatuor pour la Fin du Temps)*, ze které skladba *Simple Silence* čerpá tematický materiál. Jeho názvuky jsou jasně patrné, avšak plynutí a časová osa, vyznění... se vydávají vlastní cestou...

Silent Light (2012)

Silent Light navazuje svoji poetikou na výše zmíněnou řadu kompozic (*Silence d'Éternité, Silence d'un Coeur, Simple Silence, Résurrection d'un Silence...*), které postupně vznikají jako volný sled skladeb a zabývají se svým obsahem tématem ticha a tím, co nám takové ztišení může přinést, pokud se do něj skutečně plně ponoříme. Všechny tyto skladby vystihuje patrně nejlépe citát sv. Augustina, který věří, že bez ztišení a pokory není možné poznat pravou podstatu bytí:

„Člověče, který jsi toužil porozumět sám sobě, konečně jednou najít svou vlastní tvář, zahlédnout svou podstatu, poznat svoji duši, tajemství své totožnosti – pokud jsi vskutku pokorně a zpytavě hledal, našel jsi tím mnohem víc: tvář Boží.“

Skladba vznikla na objednávku Davida Kalhouse, který ji rovněž premiéroval v Bargemusic 4. ledna 2013 v New Yorku.

MICHAELA PLACHKÁ (1981)

Hory, louky, krávy (2012)

Skladba je prvním dílkem poté, co jsme se s rodinou přestěhovali na alpský venkov. Obklopena nádherou, která má tisíce podob a nezadržitelně se mi vpjí

do podvědomí třistašedesátpět dní v roce, se dostávám na úplně jinou myšlenkovou vlnu. Venkov je tak prostý, a zároveň tak intenzivní. Podružné věci, myšlenky a emoce mizí. Vynořují se netušené obzory, možnosti a výzvy. Myslím, že v této skladbičce se odráží něco z tohoto nového životního pocitu.

Talking Wind (2004)

Skladbu jsem napsala za pohodových prázdninových dní roku 2004 v rodných Kravařích. Je vzpomínkou na otcovu kytaru, na kterou mi často v dětství hrával. Kytaru tak vnímám jakou nástroj velice intimní a poetický. Skladba je vnitřně rozdělena do tří částí plynoucích attacca. Každá má svou vlastní pointu, ale není účelem, aby části prvoplánově vzájemně kontrastovaly. Použitý materiál spíše hledá jemné nuance v možnostech barvy samostatného tónu, či různého „navigování“ akordů. Dala jsem prostor mnoha klidným až rozjímajícím místům. Tenze mezi staticky pojatými akordy a fluencí melodických běhů svým charakterem určitým způsobem povídá...proto Talking Wind.

ONDŘEJ ŠTOCHL (1975)

Šestero pohádek pro Markétku (I – III, 2006)

Skladba vznikla r. 2006 jako cyklus šesti miniaturních epických skladbiček. V jejich členitých, hravých a nepředvídatelných strukturách se mi od počátku odrážely zážitky s nejmladším členem naší rodiny – tehdy roční Markétkou. Těžko odhadovat její nálady, předvídat její chování. Měnilo se rychleji, než jsem stíhal postřehnout, postupně jsme doma byli všichni takoví zbrklejší... jak také jinak, když jsme se snažili nějak udržet její pozornost.

Nazvat nové trio jako „Šestero pohádek pro Markétku“ mě napadlo, když mi bylo jasné jak moc se mi kontakt s ní přenáší do psaní. Že díky ní pro mne najednou mají daleko větší vliv detaily, kterým bych dříve tolik důležitosti nepřisuzoval, nebo že se vlastně neptám po logice jejich následnosti tak jako dříve. Možná i proto lze provádět zvlášť první tři části, návaznost těch dalších je totiž jen velmi volná.

Notturmo fragile (2012)

Skladba vznikla během letošního léta. Svým názvem i hudbou samotnou je jemná a křehká jako vlasečnice, bez nichž by ty důležité, pevné body v našich životech jen těžko mohly být živé. Časem by z nich zbyly jen statické, neživé a nás samé zatěžující objekty, kdybychom na ně nepohlíželi jako na vzácné a křehké hodnoty. Kdybychom si neuměli vážit toho, že nám svou křehkost vůbec ukazují...

Své "Notturmo fragile" věnuji člověku nejbližšímu, mé milé ženě Irence jako poděkování i uznání za to, že je i po patnácti letech života se mnou pořád tak jemná, vlídná a křehká. Že se přede mnou své křehkosti nebojí. Protože díky tomu může být i tím nejpevnějším a nejdůležitějším bodem v mém životě, naplno životným a krásným človíčkem, kterého mám to štěstí mít při sobě.